

4253 2. Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 4254

derved. Den ærede Minister har troet ikke i samme Grad at kunne frigjøre Postvæsenet for Forpligtelser overfor Abonnenterne. Det har Udvalget troet, nemlig ved en Forandring af Anordningen, som fastsætter disse Forhold, og det er i Bladens Interesse. Naar den ærede Minister siger, at den nuværende Ordning er i Bladens og Abonnenternes Interesse, da er det en Misforstaaelse. Der tales om en Forretning, som maaske i et af tusinde Tilfælde gaar i Stykker midt i Kvartalet. Det har ingen Betydning, om et Blad ogsaa ophører midt i Kvartalet; det er et Forretningsforhold, Abonnenterne stille sig i lige overfor Bladudgiverne; Postvæsenet befører Bladet og faar sin Betaling; men der er derfor ingen Anledning til at holde Pengene tilbage i et helt Kvartal. Forøvrigt har Postvæsenet været mere rimeligt end den ærede Ministers Udtalelser lade formode. Men det kunde ske i endnu videre Omfang, som Finantsudvalget har foreslaaet ifjor og iaar. Naar man tænker, at Forretningsmænd maa betro deres Penge i Lufrindvis til Andre, skulde det saa være en saa farlig Sag, at Medborgere betro sig til Privatmand i Sager, der gjælde en 2 à 3 Mil., hvis Løftet ikke bliver fuldstændig holdt. Nei, det har Ingenting at betyde! Den ærede Minister har Ret, at naar man tager unge Postbude, før de blive Militære, saa kan man ikke forlange, at de, man antager, skulle være Militære; naar den unge Mand, man antager, er 18 Aar, og han ikke kan være Korporal før han er 21 à 22 Aar, saa kan man ikke forlange, at han skal have været Militær. Men den ærede Minister vil erkjende, at det er en Omgaaen af de gjældende Bestemmelser, og den ærede Krigsminister ligesom ogsaa den ærede Marineminister — thi hans Korporaler kunne ogsaa faae Lov til at komme i Postvæsenets Tjeneste — kunde vel have Grund til at klage over den særegne Institution, Indenrigsministeren vil oprette, hvorved Postbestyrrelsen i Virkeligheden vilde gaa uden om de Bestemmelser, som findes i Lovene med Hensyn til de Begunstigelses, de underordnede Militære kunne vente at faae. Jeg kommer nu til Jernbanebetjentenes Lønning, og der kan jeg ikke negte, at den Forklaring, Indenrigsministeren gav, undrede mig Noget. Den ærede Minister sagde, at der ikke var uddelt mere end 10 pCt. til disse meget lavt lønnede. . . (Indenrigsministeren: Nei!), ja, saaledes forstod jeg den ærede Ministers Min Opfattelse, og det er ogsaa Udvalgets Opfattelse, uanset at Udvalget ikke var enigt om

Maaden, paa hvilken det vilde bevilge Tillaget ifjor, er, at, som det blev bevilget ifjor, var det efter de Regler, jeg her angiver. Bedkommende skulde beholde de 10 pCt., som de fik uden Bevilling i 1873 og 74, og som nærmere vil blive afgjort gennem Statsrevisionen, og derhos skulde de samme have 10 pCt. til, nemlig de med indtil 600 Rd.s Lønninger, saaledes ialt 20 pCt., og de med fra 600—1200 Rd.s Lønninger skulde ialt have 10 pCt. Det var Bevillingens Hensigt. Det blev tydelig udtalt af Ordføreren ved den 3die Behandling og modtaget af Ministeren i Tavshed. (Indenrigsministeren: I Tavshed.) Ja, i Tavshed. Ministeren er berettiget til, og forpligtet til at gjøre Indsigelser imod, hvad Ordføreren udtaler, og Ordførerens Udtalelser bleve bekræftede af Mindretallet, som stod noget forskjelligt med Hensyn til Spørgsmaalet; men dog, hvis Flertallets Forslag gik igjennem, vilde have det forstaaet paa samme Maade. Jeg siger, naar Bevillingen gives paa den Maade, og Ministeren modtager den i Tavshed, er det ikke loyalt — jeg bruger den ærede Ministers egne Ord fra tidligere — mod Bevillingsmyndigheden at lade en anden Forstaaelse gaa ud over de lavest lønnede Bestillingsmænd, vi have her i Landet. Og naar Ministeren siger, at jeg ikke maa opfatte ham saaledes, at der ikke er givet mere end 10 pCt., saa er det muligt, at vi komme til en Forstaaelse, og at min Forklaring af Bevillingen er gennemført, og er den ikke det, er det mig klart, at disse Mænd have et billigt Kræv paa at faae det refunderet, som Bevillingsmyndigheden har villet, de skulle have. Der forelaa for denne Bevilling aldeles ingen Sammenhæng med de øvrige Bevillinger paa Finantsloven; ingen andre Forudsætninger vare tilstede; det var kun Reglerne for Anvendelsen, der vare de samme. Nu kommer jeg til det sidste Punkt. Det er ikke værre, og heller ikke bedre end alle de Dørige. Det er med Hensyn til Mulktbestemmelserne for de syv- og vestjydske Jernbaner. Der siger den ærede Minister, at det vil han aldeles ikke tale om. Sagens Afgjørelse beror paa Administrationen. Men den ærede Minister opfatter vistnok ikke Sagen rigtig. Indenrigsministeren kontraherer paa Statens Vegne med en Entrepreneur og forpligter derved Entreprenuren ligeoverfor sig, altsaa paa Statens, paa Bevillingsmyndighedens Vegne; men deri ligger ingenlunde, at Ministeren ligeoverfor Staten — ligeoverfor Entreprenuren er det en anden Sag — kan mod Bevillingsmyndighedens Villie eller uden